

ע"פ 41800/01/17 - גנאדי גטקין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 41800-01-17

בפני כב' השופטת אסתר הלמן, סגנית נשיא, אב"ד

כב' השופטת יפעת שטרית

כב' השופט חנא סבאג

המערער גנאדי גטקין

נגד

המשיבה מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת ע. במבילה-אינשטיין) בתיק 25635-11-12

נוכחים: בשם המערער עו"ד שמואל ברזני.

בשם המשיבה עו"ד מ. זועבי, בהעברה ממח"ש.

המערער בעצמו.

פסק דין

השופטת אסתר הלמן, ס. נשיא, אב"ד:

1. המערער, אשר שימש כשוטר במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), אשר בוצעה כלפי עצור, שהובא לתחנת המשטרה.

2. בית המשפט קמא הרשיע את המערער, לאחר שמיעת ראיות, בחלק מן המעשים שיוחסו לו בכתב עמוד 1

האישום, וזיכה אותו מאחד ממעשי התקיפה, כפי שיפורט להלן. המערער נדון, בעקבות זאת, ל- 7 חודשי מאסר על תנאי וחויב לשלם למתלון פיצוי בסך 1,500 ₪. ערעורו מכון אך ורק כנגד הכרעת הדין. המערער איננו חולק על כך, כי העונש, באם תיוותר הרשעתו על כנה, הוא הולם, אך שב וטוען לחפותו ומבקש לזכותו מכל אשמה.

3. כתב האישום שהוגש כנגד המערער ייחס לו, כאמור, תקיפה של עצור, אשר הובא לתחנת המשטרה בנצרת, ביום 19.1.2012. בסמוך לשעה 18:00, נעצר ע.ד. (להלן: "**המתלון**"), יחד עם קטין בשם ס.ע, (להלן: "**ס.ע**" או "**הקטין**"), בידי שוטרי תחנת נצרת עילית. בכתב האישום צוין, כי למערער קדמה פעילות סמויה בה לקח חלק המערער, כשהוא לא במדים.

על פי כתב האישום, לאחר מעצרו, הובלו המתלון וס.ע. בניידת לתחנת נצרת עילית. בשלב מסוים של הנסיעה החליף המערער את נהג הניידת והאחרון עבר לניידת אחרת. לצידם של המתלון וס.ע. ישב במושב האחורי של הניידת שוטר נוסף. במהלך הנסיעה בניידת החל המערער לגדף את המתלון ואת ס.ע. ואף איים עליהם, כי כשיגיעו לתחנה "יראה להם מה זה".

כאשר הגיעו לתחנת נצרת עילית, הוליך המערער את המתלון לעבר גרם המדרגות בתחנה. בתוך כך, בעט המערער באשכיו של המתלון, בעודו כבול באזיקים, וללא כל סיבה. כתוצאה מהבעיטה נפל המתלון לרצפה. לאחר מכן, הוביל המערער את המתלון במדרגות אל משרד חוקר הנוער, בקומה מתחת, ועוד בטרם הוכנס המתלון לחדרם של חוקרי הנוער, הכה המערער את המתלון באגרוף בפניו.

כתוצאה ממעשים אלה נגרמו למתלון המטומה ונפיחות סביב עין ימין וכאבים באשכים.

4. בתגובה לאישום, כפר המערער במיוחס לו. הוא הוסיף, כי בהיותו חוקר נוער הוא היה עם הקטין ולא עם המתלון, שהוא בגיר. בהמשך (בישיבה מיום 21.5.2014) הודיעו הצדדים כי אין מחלוקת בנוגע לעובדה כי המתלון הוכה ונחבל בתוך תחנת המשטרה, ללא הצדקה ושלא כדין. בנסיבות אלה, צומצמה המחלוקת אך לשאלת זיהוי של התוקף או התוקפים.

הכרעת הדין בבית המשפט קמא

5. בהכרעת הדין מיום 31.5.2015 קבע בית המשפט קמא, כי עלה בידי התביעה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, שבתאריך 9.1.12, במהלך מעצרו, הותקף המתלון ע"י אנשי משטרה בתחנת המשטרה בנצרת עילית, הן באמצעות בעיטה באשכיו והן באמצעות מכת אגרוף בעינו. יחד עם זאת, בית המשפט קמא לא שוכנע בזיהוי המערער כמי שבעט באשכיו של המתלון בקומת הכניסה לתחנה, ולכן הורה על זיכוי מביצוע מעשה זה. לעומת זאת, קיבל את הזיהוי של המערער כמי שהכה את המתלון בעינו בקומה התחתונה של התחנה, ולכן הרשיעו בביצוע העבירה בכל הנוגע למעשה זה. הואיל והמתלון העיד כי המערער הכה בפניו יחד עם שוטר אחר, הרי למרות שלא הוכח כי דווקא מכת האגרוף שנתן המערער

היא שגרמה לחבלה הממשית, הורשע המערער בגרימת החבלה כמבצע בצוותא.

6. לאחר מתן הכרעת הדין הוחלף ייצוגו של המערער והוגשה מטעמו בקשה להעיד ארבעה עדים נוספים, שלא העידו קודם לכן. כן עתרו באי כוח המערער לשמוע בשנית את עדותו של השוטר ברוך פודמן, אשר העיד במסגרת פרשת התביעה, בנימוק שיש בעדויות אלה כדי לתרום תרומה מכרעת בשאלה האם המערער נטל חלק באירוע בו הורשע, כל זאת בהסתמך על הוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי, (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982. בית המשפט קמא נעתר לבקשה זו (בהחלטתו מיום 8.11.15), ובעקבות כך, נשמעו בפניו עדויות נוספות.

7. בהכרעת דין משלימה, מיום 20.7.16 נקבע כי גם לאחר שמיעת העדויות הנוספות, נותרה ההרשעה על כנה, כפי שנקבע בהכרעת הדין מיום 31.5.15.

8. לנימוקים שהביאו את בית המשפט קמא לקבוע ממצאיו ולהשתכנע כי המערער הוא שנטל חלק בתקיפת המתלון באירוע שהתרחש בקומה התחתונה, אתייחס בהמשך בהרחבה. בקצרה אומר כי זיהוי של המערער כמי שהכה בעינו של המתלון, התבסס בעיקר על עדות המתלון, שבמקביל העיד בבית המשפט כי אדם אחר בעט בו בקומת הכניסה. עדותו של המתלון חוזקה על ידי עדותו של השוטר פודמן, שהיה עד לזיהוי ספונטני של המערער, על ידי המתלון. בהכרעת הדין קבע בית המשפט קמא כי על רקע התרשמותו מעדות המתלון מצד אחד ומעדות המערער מאידך, הוא שוכנע כי זיהוי המערער על ידי המתלון, ביחס לאירוע המכה בעין, הנו זיהוי מהימן ברמה הסובייקטיבית ואמין ברמה האובייקטיבית.

עוד נזקפה לחובת המערער העובדה שלא זימן לעדות את איציק סומך, (להלן: "**סומך**"), הגם שלפי גרסתו מדובר בעד זמין וחיוני להגנתו. בנוסף, המערער לא מסר מי הם השוטרים שעמם הותיר את הקטין, כאשר נכנס למשרדו לרשום דו"חות, שוטרים שהגם עדים חיוניים להגנתו, כיון שיכלו להעיד כי רק הקטין היה במשמורת המערער ולא המתלון.

9. בהכרעת הדין נדחתה גם טענת המערער להגנה מן הצדק שהסתמכה על כך שלא הוגש כתב אישום כנגד שוטר נוסף, שהביא את המתלון לתחנה, דוד ליבוביץ', (להלן: "**ליבוביץ'**") למרות שהלה ביצע עבירה של שיבוש מהלכי משפט, ובנוסף, יש ראיות לכך שהכה את המתלון. לפי הנטען, לא נחתם עם ליבוביץ' הסכם עד מדינה ולא הוצג מסמך המנמק מדוע לא הוגש כנגדו כתב אישום. בית המשפט קמא קבע כי אי הגשת כתב אישום נגד ליבוביץ' בגין שיבוש הליכי משפט, אינה רלוונטית בשים לב למהות האישום כנגד המערער ונוכח הסברי המשיבה, באשר למדיניות ההעמדה לדין במקרים של נחקר המשנה גרסתו. בית המשפט קמא שוכנע כי ההחלטה שלא להעמידו לדין איננה שרירותית, אלא מבוססת על מדיניות של אכיפה חלקית. ביחס לאי הגשת כתב אישום כנגד ליבוביץ', בעבירות האלימות בהן נחשד, קבע בית המשפט קמא כי החלטה זו התקבלה בשל טיב הראיות כנגדו ומסיבה זו בלבד.

10. באשר לטענה לקיומם של מחדלי חקירה קבע בית המשפט קמא כי ניתן היה לצפות לחקירה מעמיקה יותר מזו שבוצעה, אולם בשים לב לראיות הקיימות לא מדובר במחדלים המובילים לזיכוי או שבכוחם לשנות באורח מהותי את התמונה הראייתית הקיימת.

11. הכרעת הדין המשלימה ניתנה לאחר שנשמעו עדויותיהם של הגב' סופיה איפראימוב (להלן: "**סופיה**"), שהיא המתלוננת באירוע, בגינו הובאו המתלונן וחברו לתחנת המשטרה ויצחק סומך. סופיה יושבה בחדר החקירות של חוקר הנוער, בקומה התחתונה, בזמן הרלוונטי, יחד עם בתה בת ה- 8 (להלן: "**הבת**"). ביחס לעדותה, נקבע, בין היתר, כי העדה מסתירה את נסיבות הכרותה המוקדמת עם המערער, באופן המעורר תמיהה. בנוסף, נוכח גרסתה של העדה, קבע בית המשפט קמא כי משאיבדה קשר עין עם המערער לפני חקירתה השנייה בשעה 18:06, ולא ראתה אירוע אלים כלשהו או חבלות, אין בעדותה כדי לתרום לנושא המחלוקת. סומך העיד כי גבה במשרדו, הסמוך למשרד חוקרי הנוער, את עדותן של סופיה ושל בתה. מעדותן של סומך התרשם בית המשפט קמא כי איננו זוכר היטב את הסיטואציה.

בנוסף, נשמעה שוב עדותו של פודמן, לגביו נקבע כי ניכר שאינו זוכר את האירוע לפרטיו ומנסה לסייע בידי המערער, מסיבותיו. הנתונים אותם לא זכר, היו, כך לעמדת בית המשפט קמא, היחידים הרלוונטיים למחלוקת בין הצדדים, שכן הם שמשלימים את פער הזמנים מעת שהוצא הקטין, בדרך לא ידועה, ממשרד הנוער והבילוש ועד למפגש עם המתלונן בנוכחות פודמן.

12. מן העדויות הנוספות וההתרשמות מן העדים בכללותם, קבע בית המשפט קמא, כי אין ספק שבקומה התחתונה שהו, בעת הרלוונטית, הן המתלונן, הן הקטין והן המערער. לעדים הנוספים לא היה כל קשר עם המערער במהלך שהותו מחוץ למשרד, לפי גרסתו. לוח זמנים זה אפשר למערער לבצע את המעשה ובשים לב למכלול הראיות, לא הונח ספק סביר, אף בהישמע הראיות הנוספות.

נימוקי הערעור:

13. המערער מבקש להתערב בממצאיו ובמסקנותיו של בית המשפט קמא, אשר לעמדתו, אינם יכולים לעמוד על כנם. הוא מפנה לקשיים בראיות התביעה, כמו למשל, סתירות מהותיות בגרסאות המתלונן, שבעטיין גם זוכה המערער מן האירוע של הבעיטה. לעמדת המערער, בכל הנוגע לקביעה כי המערער היכה את המתלונן בעינו, אימץ בית המשפט קמא גרסה אחרת לחלוטין מזו שמסר המתלונן, והרשיע את המערער במעשה למרות שהראיות עומדות בסתירה לקביעה זו.

14. לטענת המערער, גרסתו שלו לאירועים נותרה ברורה ועקבית לכל אורך הדרך, ולפיה, בהיותו חוקר נוער ליווה את הקטין, למשרדי הנוער, ואילו המתלונן - הבגיר התלווה לשוטר אחר. המערער טען כי עם כניסתו לחדרו עם הקטין, זוהה האחרון על ידי העדה סופיה, והוא יצא מן החדר רק זמן רב לאחר מכן, כך, שלא היה לו כל מגע נוסף עם המתלונן מרגע ירידתו למשרדי הנוער. לטענת המערער, גרסתו זו נתמכת בעדותם של עדים רבים, מהימנים, ובלתי מעוניינים, כמו למשל ברוך פודמן, שוטר מתנדב ותיק

בתחנה, המכיר את גם יתר המעורבים בפרשה, השוטר סומך, והעדה סופיה, שלטענת המערער בית המשפט קמא שגה, כאשר הטיל דופי בעדותה, בין היתר לאחר שהסיק מסקנה שגויה מעדותה (לגבי קיומו של פער זמנים בין שתי חקירותיה במהלכו נמצאה מחוץ לחדרי החקירה). לטענת המערער, גרסתה של העדה נתמכת במסמכים ובמבחני השכל הישר.

15. לעמדת המערער, שגגה זו שנפלה בהבנת דבריה של העדה, הביאה את בית המשפט קמא לקביעה שגויה גם ביחס לעדותו של החוקר סומך, שמסר אף הוא שחקר את העדה ברצף. לטענת המערער, לשגגה זו משמעות כפולה: ראשית, לעניין הסתמכות על גרסאותיהם של סופיה וסומך כמהימנות, ושנית, ביחס להיתכנות אירוע תקיפת המתלון בידי המערער.

16. מהאמור לעיל מבקש המערער להסיק כי אין כל בסיס ראייתי להרשעתו. זאת כיוון שלא נמצאו סימוכין לגרסת המתלון בדבר מספר חשודים שהיכוהו, וכן כיוון שאין די בגרסת המתלון כדי להרשיע המערער, היות ונדחתה, בחלקה, ביחס להכאתו באשכיו ואילו חלקה האחר אינו תואם אף גרסה אחרת ולא מתיישב עם יתר הראיות שהובאו בפני בית המשפט.

17. לפי הנטען, גרסאות עדי ההגנה מהימנות ומובילות למסקנה כי כלל לא יכול היה להתקיים מפגש בין המערער לבין המתלון, בטווח הזמן בו אירעה תקיפתו בידי מאן דהו בתחנה, היינו, בין ירידתו לאחר החיפוש שבכניסה לתחנה ועד לרגע בו הבחין פודמן בחבלה בעינו של המתלון.

18. כן הפנה המערער לכך שהעד ליבוביץ', אשר ניסה לחפות על האירוע במהלכו היכה את המתלון, נמצא כדובר שקר. הדבר מתיישב, לטענת המערער, עם גרסתו של פודמן, לפיה ליבוביץ' היה אחד מהשוטרים שנמצאו סביב המתלון בשעת ההמולה, ומעלה אפשרות סבירה ביותר כי ליבוביץ' מנסה לחפות על עצמו ועל השוטרים הוותיקים שנכחו עמו באירוע.

19. בפניו הוסיף בא כוח המערער וטען כי כל בחינה של הראיות, גם בלי להיכנס לקביעות מהימנות, שכן לא נקבעו כאלה, תביא למסקנה שהמערער לא יכול היה לבצע את המעשה, בו הורשע.

עוד הפנה בא כוח המערער למחדלי חקירה, כמו העובדה שלא נעשה מסדר זיהוי לשוטרים שהיו בתחנה, לפחות לארבעה שהיו בזמן הרלוונטי בקומה התחתונה.

ביחס ל"זיהוי הספונטני", העלה ב"כ המערער טענות בכל הנוגע למשקלו, וציין בנוסף, כי המתלון טען שמי שהכה אותו נכנס לחדר בזמן החקירה. החקירה צולמה, ועולה ממנה שאין בסיס לטענה זו.

נימוקי התשובה

20. לעמדת המשיבה, יש לדחות את הערעור, ולאמץ את מסקנותיו של בית המשפט קמא, אשר היה ער לקשיים, לרבות בכל הנוגע לגרסת המתלון, ולשאלות שעלו בנוגע לזיהוי התוקף בקומת הכניסה ובקומה התחתונה, לאור נימוקיו והתרשמותו של בית המשפט מן הראיות שהובאו בפניו.

לטענת המשיבה, המתלון הסביר מדוע עלו בו ספקות לגבי זהות השוטר שבעט בו בכניסה לתחנה ובית המשפט קמא ערך הבחנה בין שני המקרים, בין היתר, בהתחשב בעדותו של פודמן, בכל הנוגע לזיהוי של המערער כמי שהכה את המתלון באירוע השני.

21. עוד ציינה באת כוח המשיבה, כי הזיהוי של המערער היה ספונטני ויש לו ערך רב.

22. ביחס לעדויות עדי ההגנה, טענה המשיבה, כי אלה מסרו מספר גרסאות, שאין מתיישבות זו עם זו, וגם לא עם עדות המערער. כך גם באשר לעד פודמן, נקבע כי מסר מספר גרסאות, ולכן דחה בית המשפט קמא את עדותו. לעומת זאת, בגרסת המערער נתגלו קשיים, עליהם בית המשפט קמא. נוכח האמור, היה להכרעת בית המשפט קמא על מה לסמוך ויש לדחות את הערעור עליה.

דין והכרעה

23. כלל הוא כי אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בממצאיה העובדתיים של הערכאה הדיונית, בפרט כשאלה מבוססים על התרשמותה מן העדים שהופיעו בפניה, נוכח היתרון שיש לבית המשפט שהתרשם מן העדים באופן בלתי אמצעי.

לכלל זה ישנם חריגים, שרשימה לא ממצה שלהם נקבעה בפסיקה (ראה למשל פסק דינו של כב' השופט י. עמית בעפ 511/11 מריסאת נ' מדינת ישראל, (14/03/2012) וע"פ 8146/09 אבשלום נ' מדינת ישראל (8.9.2011)), בהם עשויה ערכאת הערעור להתערב בממצאי מהימנות, כגון במקרים בהם נפלה טעות מהותית או בולטת לעין בהערכת מהימנות של עד; כאשר מדובר בהסקת מסקנות, מקום בו ממצאיה של הערכאה הדיונית מבוססים על שיקולים שבהגיון, או סבירות, או כשהם מבוססים על ראיות שבכתב, או כאשר הערכאה הדיונית התעלמה לחלוטין מראיות או לא שמה לב לפרטים מהותיים בחומר הראיות.

24. בהיותי ערה לאמור לעיל, אני סבורה כי זה הוא אחד המקרים החריגים, המחייבים התערבותה של ערכאת הערעור, במסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן הראיות שהובאו בפניה, שכן, לאחר בחינה של הראיות ועיון בטענות הצדדים, שוכנעתי כי התרחיש שהציג המערער, הינו סביר ואף מתיישב עם הראיות שהובאו בפני בית המשפט, ומקים, לכל הפחות ספק סביר באשמתו של המערער. לגרסת המערער, בעת שהמתלון הותקף, הוא שהה בתוך חדר החקירות ולא יכול היה להיות שותף למעשה זה. לוח הזמנים המדויק והשתלשלות העניינים לא הוכחו בפני בית המשפט קמא באופן ממצה, ולפי התרשמותי לא ניתן היה לשלול את גרסתו של המערער, שנתמכה בגרסת עדי ההגנה, ולהעדיף על פניה את גרסת המתלון, על כל הקשיים שהתגלעו בה, כפי שיפורט להלן.

25. כאמור, אין מחלוקת, כי ביום 9.1.12 בשעת ערב, הובא המתלון לבית החולים כאשר הוא סובל מכאבים באשכים ומהמטומה ונפיחות בעינו, כתוצאה מחבלה בעין (כפי שניתן גם ללמוד ולהתרשם מתוך התיעוד הרפואי והתמונות ת/1 + ת/3), כל זאת לאחר שעוכב והובא לתחנת המשטרה וכתוצאה מכך שהותקף במהלך שהותו בתחנה.

26. בטרם אתייחס לראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא, ולמסקנות העולות מהן, אעיר, כי מצער להיווכח, כיצד פעולה אלימה, המבוצעת בתוככי תחנת משטרה, לעיניהם של שוטרים אחרים, נחקרת רק כעבור מספר חודשים, מבלי שנעשים צעדים מידיים לתעד את זהות השוטרים/מתנדבים, שהיו עלולים להיות מעורבים באירוע או עדי ראיה למה שהתרחש. פרט לתיעוד החבלות על פניו של המתלון וציון תלונתו כי הוכה על ידי שוטרים, אין כמעט כל התייחסות ותגובה, שתסייע בהמשך לחקר האמת. להתנהלות זו ישנה השלכה על טיב העדויות שנאספו בשלב מאוחר מידי ועל היכולת לברר את האמת לאמיתה.

יוצא, שדווקא עבירה המבוצעת תחת עיניו של הגוף החוקר, האמון על שמירת החוק, לא נחקרה בצורה נאותה, ובהליך המשפטי אף עלו חששות לטיח והסתרה. התוצאה הקשה, שבה נפגע חשוד בתחנת משטרה, מבלי שבוצעו פעולות חקירה מיידיות, או לכל הפחות תיעוד של מצב הדברים (כמו מי ליווה את החשודים) איננה יכולה עם זאת, להביא להרשעה, מקום בו נותר ספק באשמתו של אדם.

27. המערער נעצר סמוך לשעה 18:00 ביפיע, על ידי צוות שוטרים בחשד לביצוע עבירות רכוש (נ/6). יחד עימו נעצר הקטין ס.ע, אשר זוהה מאוחר יותר, בתחנת המשטרה, על ידי המתלוננת סופיה, כמי שלטענתה שדד את תיקה. בשלב מסוים, הובלו שני החשודים לתחנת המשטרה בנצרת עילית על ידי המערער (שנהג בניידת) והשוטר ליבוביץ', שישב לצידם במושב האחורי.

28. עד כאן, העובדות אינן במחלוקת. לגבי ההתרששות מהשלב בו הוכנסו לתחנה, נשמעו גרסאות שונות, כאשר העדות הקושרת את המערער למעשה התקיפה, הינה עדותו של המתלון.

מקריאת הכרעת דינו של בית המשפט קמא, עולה כי היה ער לסתירות משמעותיות בגרסת המתלון, בפרט בכל הנוגע לזיהוי התוקף (או התוקפים), אם כי לא רק בהיבט זה. אלא שבית המשפט קמא ניתח את הראיות ביחס לאירוע שהתרחש בקומת הכניסה בנפרד מאלה שהובאו לגבי האירוע שהתרחש בקומה התחתונה. בעוד שלגבי הבעיטה, נקבע כי אין די ראיות כדי לבסס את זיהוי של המערער (בשל גרסתו המאוחרת של המתלון בבית המשפט), הרי בהסתמך על עדותו של המתלון בבית המשפט ועל "זיהוי ספונטני" של המערער על ידו נקבע כי המערער הכה את המתלון בפניו, בקומה התחתונה.

ניתוח הגרסאות שמסר המתלון מלמד כי הבחנה זו איננה אפשרית, ומכל מקום ספק אם ניתן משקל מספיק לשינויי הגרסאות, בהחלטתו של בית המשפט קמא לבסס את ההרשעה על עדות המתלון.

29. הודעות המתלונן (ת/5 עד ת/9) הוגשו ונתקבלו על ידי בית המשפט קמא, במהלך עדותו של המתלונן, ביום 21/05/14 (עמ' 9) לצורך סעיף 10א' לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1991 (להלן: "פקודת הראיות"), וזאת, כפי שנקבע, "נוכח סתירות בגרסת העד ובעיות זכרון".

יודגש, כי במסגרת הכרעת הדין, בדונו בסוגיית זיהוי הבועט, קבע בית המשפט קמא כי הוא מעדיף את עדותו של המתלונן על פני אמרות החוץ שלו, ולא קבע בשום מקום כי מתקיימים התנאים לקבלת אמרות החוץ או נימוקים להעדיף אמרות אלה, על פני עדות המתלונן באשר ליתר המחלוקות.

30. בניגוד למה שמסר בעדותו בבית המשפט, מתוך הגרסאות שמסר בחקירתו עלה בבירור, כי המתלונן איננו עורך הפרדה בין מעשה התקיפה שספג בקומת הכניסה לבין המכה בעינו, בקומה שלמטה, הוא מתייחס לשוטר אחד, אשר החל לתוקפו באמצעות בעיטה לכיוון אשכיו ומיד לאחר מכן, בעת שהמשיך ללוותו במורד המדרגות, היכה אותו בפניו.

31. בהודעתו הראשונה במח"ש - ת/7 מיום 11/03/12, מסר המתלונן כי אחד מהשוטרים שהביאו אותו לתחנה נתן לו בעיטה, מיד כשנכנסו לתחנה. בהמשך, "אחד מהם, זה שנתן לי את הבעיטה תפס משהו, לא יודע משהו ונתן לי מכה לעין שלי והעין שלי התנפחה" (שורות 10-11). באותו שלב, כך ציין המתלונן, שוטר אחר היכה אותו בפניו ("כאפות לפניו") ונתן לו בעיטות לרגל.

המתלונן חוזר על גרסה זו במהלך הודעתו (ראה שורות 18-20), כשהוא נותן תיאור של השוטר שבעט בו והיכה בעינו.

בהודעתו השנייה מיום 13/05/12 (ת/6), מסר המתלונן, כי מי שנהג בניידת הוא שתקף אותו. לדבריו, הנהג בעט בו בכניסה לתחנה ולאחר מכן אותו שוטר הוריד אותו לקומה התחתונה ושם נתן לו את המכה בעין, לאחר חלופי דברים, שבמסגרתם ניסה לגרום לו להודות בחשדות כנגדו.

"ואז זה שנהג נתן לי בעיטה בביצים שלי מקדימה ... משם הוריד אותי למטה זה שנתן לי את הבעיטה ... בכניסה לאחד החדרים הוא שאל אותי אתה תספר מה קרה ושאני אודה, אמרתי לו אני לא עשיתי כלום ואז הוא נתן לי אגרוף בעין שלי ימין...". (שורות 11 עד 16).

בהודעתו ת/5, מיום 19/07/12 (שורות 5-6), מסר המתלונן: "איך שהכניסו אותי לתחנת המשטרה קיבלתי את הבעיטה, זה היה ביומן התחנה, ואז מיד אחרי זה הוריד אותי לקומה למטה עוד לפני שהכניס אותי לחדר הוא נתן לי את המכה לעין".

לגבי סמיכות הזמנים בין האירועים מסר המתלונן בת/5 כי פרק הזמן שחלף בין הבעיטה לבין המכה בעין הוא **"פרק הזמן שלוקח לרדת לקומה למטה"**. (שורה 9). עוד הוסיף המתלונן כי המכה בפנים הייתה מיד לאחר שירדו במדרגות לקומה למטה (שורה 42).

לפי גרסתו, רק בקומה למטה הצטרף תוקף נוסף, שלא היה מבין הצוות שהביאו לתחנה. שוטר זה נתן לו סטירה **"צמוד למכה"** שקיבל מהשוטר שתקף אותו למעלה (שורה 18). כלומר, המתלונן דבק בגרסתו, כי השוטר שבעט בו, נתן לו גם את המכה בעין, כשבשלב זה הצטרף שוטר נוסף, שהיה בקומה התחתונה, והכה בפניו.

גם בעימות שנערך בין המתלונן והמערער, זיהה המתלונן את המערער כמי שהיכה בו בשתי ההזדמנויות; בהתאם לכך גם נוסח כתב האישום כמייחס את שני מעשי התקיפה למערער.

לגרסת המתלונן בהודעותיו במח"ש, שני האירועים התרחשו בסמיכות זמנים זה לזה, כמעט ברצף. לשאלת החוקר, כמה זמן לקח בין התקיפה הראשונה לשנייה, השיב המתלונן (ת/6 שורה 42) **"ממש אחרי הבעיטה, אחרי שהורידו אותי למטה"**.

32. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט מסר המתלונן גרסה שונה לחלוטין. הוא אמנם הצביע באולם על המערער כמי שנתן את המכה בעינו אך לא ידע לומר מי בעט בו בכניסה לתחנה ועמד על כך שלא מדובר באותו אדם (פרו' מיום 21.5.14 ע' 9 ש' 8-9).

המתלונן אמנם נתן הסבר בעדותו לכך שלא היה יכול לזהות את הבוועט (לדבריו היו במקום מספר שוטרים, שאמרו לו להביט לכוון אחר), אך לא נתן הסבר משכנע כיצד מתיישבת גרסה זו עם העובדה שבחקירותיו במח"ש ידע לזהות בוודאות את הבוועט, כנהג הניידת, שגם קילל אותו במהלך הנסיעה לתחנה.

בחקירותיו של המתלונן הוא לא הביע כל הסתייגות בנוגע לרמת הוודאות של הזיהוי אירוע הבעיטה ולא טען כלל כי לא יכול היה להבחין בפניו של התוקף. נהפוך הוא, המתלונן מסר פרטים מזהים לגבי מי שבעט בו ונתן תיאור חיצוני שלו, כמו גם זיהוי כמי שנהג בניידת.

33. בית המשפט קמא היה ער לכך שעדות המתלונן בבית המשפט עומדת בסתירה להודעות שמסר בחקירה ולדבריו בעימות. הוא אף הוסיף כי בדרך כלל ההיגיון וניסיון החיים מחייבים להעדיף אמרה שנמסרת סמוך למועד העבירה על פני זו הנמסרת בבית המשפט וסותרת אותה, בשל פער הזמנים העשוי לטשטש זיכרון האירוע. למרות זאת, בחר בית המשפט להעדיף את העדות, ולקבלה כאמתית בשל התרשמותו מן ההפרדה הברורה שערך המתלונן בין שני האירועים, והסבר שמסר, לגבי אי ידיעתו מי בעט בו.

יש לומר כי המתלון עצמו, שלא זכר פרטים רבים בעת עדותו, הבהיר כי בעת שמסר הודעותיו, זכר טוב יותר את מה שהתרחש, כפי שניתן גם לשער, שכן חלפו שנים מאז האירוע ועד שהעיד בבית המשפט.

34. לא מצאתי בעדותו של המתלון ולא בנימוקיו של בית המשפט קמא, נימוק משכנע לקבל את ההבחנה שערך המתלון לראשונה בעדותו בבית המשפט, באשר למדרג הזיהוי שערך. זאת מבלי שנתן כל הסבר לכך שגרסתו בחקירה בפני מח"ש היתה שונה, ברורה וחד משמעית. לאורך כל החקירה, במספר הזדמנויות ובפער של חודשים דבק בטענה, כי נהג הניידת, מי שקילל אותו בעת הנסיעה, הוא שבעט בו, מיד בכניסה לתחנה, לאחר מכן ליווה אותו בירידה לקומה למטה, ושם הכה בעינו. התבטאויותיו של המתלון בעדותו ביחס לזיהוי הבועט, פוגמות במידה רבה, בזיהוי של המערער כמי שתקף אותו גם בקומה למטה, וכל ניסיון להפריד בין הגרסאות הינו מלאכותי, ולא יכול להתקבל.

35. אציין כי בעדותו לא ידע המתלון לומר מי נהג בניידת, היכן ישב כל אחד מן השוטרים שהביאו אותו לתחנה ומי מביניהם קילל אותו, אף שנתונים אלה היוו חלק מן העוגנים, עליהם ביסס את זיהוי המערער, כמי שתקף אותו בתחנה.

36. עדותו של המתלון בבית המשפט הייתה תמציתית, הוא הרבה לציין כי איננו זוכר את פרטי האירועים, או סתר את האמור בהודעותיו, ולכן גם ביקשה המשיבה לקבל את הודעותיו לצורך הסתמכות עליהן מכוח סעיף 10א. לפקודת הראיות. בית המשפט קמא החליט, כאמור, כי במקרה זה הוא מעדיף את עדותו בבית המשפט, ובהתאם לכך גם זיכה את המערער מן המיוחס לו לגבי האירוע הראשון. יחד עם זאת, כפי שיפורט להלן, בכל הנוגע להרשעתו של המערער בתקיפת המתלון בעינו, הסתמך בית המשפט קמא, במידה רבה, על מה שמסר המתלון בהודעותיו אלה, מבלי לקבלן לפי סעיף 10א. בעוד עדותו של המתלון בבית המשפט קמא הייתה לקונית ולא הספיקה בכדי לבסס הרשעתו של המערער, בפרט שאין בה הסברים באשר לסתירות בגרסאות המתלון.

37. אף שהמערער זוכה מחלק זה של האישום, יש חשיבות לעובדה שלזיהוי המערער כבועט, הובאה גם עדותו של השוטר ליבוביץ'. לגביו קבע בית המשפט קמא כי מדובר בעד בעל עניין, שכן היה אחד מן השוטרים שהביאו את המתלון לתחנה וכח בעת שהמתלון הותקף בבעיטה באשכיו. בעדותו בבית המשפט ובשתיים מהודעותיו מסר ליבוביץ' כי הבחין במערער בועט באשכיו של המתלון. זאת בניגוד למסמכים אחרים שערך או בהודעותיו בהם לא ציין כל אירוע אלימות, או טען כי לא הבחין בזהות האדם שבעט. ההתפתחות שחלה בגרסתו, חיזקה, לעמדת בית המשפט קמא את החשש שזיהוי המערער נובע ממניע זר ולא מגרסת אמת.

בנוגע לגרסת העד שלא התקבלה על ידי בית המשפט קמא, חשוב להדגיש, כי בהודעתו נ/3, כמו גם בעדותו בבית המשפט, הייתה גרסתו של ליבוביץ' שהוא נותר למלא טפסים בקומת הכניסה, בעוד המערער הוריד את שני העצורים לקומה התחתונה. בית המשפט קמא קבע, כממצא עובדתי כי **"ואולם, מתברר כי המתלון נותר דווקא במשמורת מר ליבוביץ בקומת הכניסה לצורך חיפוש, ולא ירד לקומה התחתונה מיד עם**

הגעתם: לפי מזכר החיפוש (נ/1) ודו"ח המעצר (נ/6), ליבוביץ ערך חיפוש על גוף המתלונן בקומת הכניסה. לגבי עיתוי החיפוש העיד המתלונן (עמ' 10 ש' 5 לפרוטוקול מיום 21.5.14) כי החיפוש בוצע לאחר הבעיטה באשכים ולפני הירידה לקומה התחתונה בה ארעה המכה בעין. לפי הודעת ס. ע. (מיום 13.5.12 ש' 25-33) הוא הורד לחדר החקירה שבקומה התחתונה מיד עם כניסתו לתחנה, מבלי להתעכב עד לסיום החיפוש אצל המתלונן, ולא הובהר מי ליווה אותו. בנסיבות אלה, כשלא ברור מי ליווה את הקטין למטה מיד עם כניסתו לתחנה, אך ברור שהמתלונן נותר במשמורת ליבוביץ בקומת הכניסה לצורך חיפוש, נותר ספק בדבר מיקום הנאשם במהלך אירוע הבעיטה באשכים" (סעיף 8 (ב) להכרעת הדין).

38. קביעה זו צריכה הייתה להוביל לזיכוי המערער גם מן התקיפה השנייה, שכן זו, לפי גרסת המתלונן בחקירתו במשטרה, לא זו בלבד שבוצעה על ידי אותו אדם, אלא על ידי מי שליווה אותו לקומה למטה. אם המערער, כטענתו, וכפי שעולה מעדויות אלה, ליווה את הקטין לחדר החקירות למטה, בזמן שהמתלונן נותר עם ליבוביץ, הרי לא יתכן שהוא השוטר שהכה בעינו.

39. בית המשפט קמא דחה את גרסתו של ליבוביץ' לגבי זיהוי המערער כמי שבעט במתלונן ואף את החלק האחר של הגרסה, בכל הנוגע למה שקרה בקומה התחתונה. בעוד ליבוביץ טען בעדותו כי לא ירד כלל לקומה התחתונה ולא ראה את המתלונן מאותו רגע בו הורידו המערער למטה ועד אחרי שנחבל, הובאו בפני בית המשפט קמא עדויות, אותן העדיף על פני גרסתו של ליבוביץ'. מעדויות אלה עלה כי ליבוביץ' ירד לקומה התחתונה נראה כשהוא שומר על המתלונן ואף בעט בו קלות בעת שישב בפרוזדור הקומה התחתונה.

40. פרט לקושי לסמוך על עדות המתלונן ביחס לזיהוי המערער כמי שהכה בעינו, בשל השינוי המהותי בגרסתו לגבי זיהוי התוקף ורצף האירועים, המתלונן, יש לומר, מסר בחקירותיו במח"ש מספר גרסאות, סתר עצמו לא פעם אחת בנקודות מהותיות ולא הובא בפני בית המשפט קמא הסבר כלשהוא לתמיהות העולות מן הסתירות הללו. כך למשל: המתלונן טען בהודעתו הראשונה כי הוכה בעינו בתוך חדר חקירות, בו שהו 4 שוטרים. (גם בפני סנגורו טען המתלונן כי האירוע התרחש בתוך חדר החקירות - ראה פרוטוקול הדין במעצרו, נ/15). בהמשך שינה את גרסתו וטען כי האירוע התרחש בפרוזדור, מחוץ לחדר החקירות.

בהודעתו הראשונה טען כי התוקף תפס חפץ כלשהו ואיתו היכה בעינו, בהמשך חזר בו ואמר כי המכה הייתה באמצעות היד בלבד.

המתלונן מסר גם כי בזמן שנחקר לגבי החשדות בעטיין נעצר, נכנס המערער לחדר החקירות והוא הצביע עליו כמי שתקף אותו, אולם החקירה הזו תועדה ולא נמצא בה תימוכין לטענה זו (נ/9).

41.

ס.ע הקטין, לא זו בלבד שלא חיזק את גרסת המתלון, אלא סתר אותה בנקודות מהותיות.

ראשית, אבהיר כי בעדותו בבית המשפט מסר העד גרסה שונה מהותית מזו שמסר באמרותיו בחקירה ובית המשפט קמא העדיף את אמרות החוץ שמסר, על פני גרסתו בבית המשפט.

לפי גרסת הקטין בחקירותיו, מיד לאחר שהובאו לתחנה הוא הורד לקומה התחתונה, ולא ראה את אירוע הבעיטה, בעוד המתלון טען (ת/6) כי היה מולו וראה שקיבל את המכה.

עוד עלה מחקירותיו, ובסתירה לעדותם של ליבוביץ ושל המתלון, כי הוא הורד לקומה התחתונה לפני שהמתלון הובל לשם, כלומר השניים הופרדו ולא הובלו יחדיו. גרסה זו תואמת יותר ומתיישבת עם גרסת המערער, אשר טען, כי בהיותו חוקר נוער, טיפל בהעברת הקטין לחדר החקירות של הנוער, בקומה התחתונה.

הקטין אף מסר בחקירתו כי הוא נלקח במהירות לחדר החקירות למטה במהירות למטה, הוכנס לחדר, שדלתו נסגרה.

חרף דברים ברורים אלה, שמסר בחקירה, בעדותו בבית המשפט, ידע גם עד זה לזהות את המערער שנכח באולם, כמי שהכה את המתלון. עדות זו לא התקבלה כאמור, על ידי בית המשפט קמא, בהיותה גרסה כבושה שלא ניתן כל הסבר לשיהוי במסירתה.

42.

כאמור, בית המשפט קמא בחן את שאלת זיהוי של המערער כמי שהכה בפניו של המתלון בקומה למטה, במנותק מן העדויות באשר לאירוע הראשון. בעניין זה, מצא לקבל את גרסת המתלון, לגבי אופן התרחשות האירוע, כפי שפורטה בהודעתו ת/7 (אף שנקבע כי הוא מעדיף את עדותו בבית המשפט על פני האמור באמרות החוץ שלו), לפיה, לקחו חלק בתקיפה ארבעה אנשי משטרה, שאחד מהם נתן מכה בעינו, אחר נתן "כפות לפנים" ובעט ברגלו באמרו שידאג שישימו פלטינה גם ברגל השנייה שלו.

הרשעת המערער בתקיפת המתלון התבססה במידה רבה על הזיהוי שמסר המתלון בכמה הזדמנויות, בהודעותיו בחקירה, בפני השוטר פודמן ובעימות.

א.

לגבי הזיהוי בחקירה - גם בקביעה זו הסתמך בית המשפט קמא על האמור בהודעתו של המתלון, מיום 11.3.12, (ת/7) שם נתן תיאור של התוקף, התואם לתיאור המערער. יש לציין כי המתלון מסר תיאור זה של התוקף כמי שבעט בו, ובהמשך הכה בפניו. הואיל ולפי עדותו אין המדובר באותו אדם, קשה להסיק מהאמור בחקירתו כי זיהוי זה משויך דווקא למי שתקף אותו באירוע השני.

בית המשפט קמא מוסיף ומסתמך על הודעתו של המתלון, מיום 13.5.12, שם מסר כי התוקף היה נהג הניידת בה הובא לתחנת המשטרה. אלא שבעדותו בית המשפט לא זכר המתלון מי נהג בניידת. אמנם אין מחלוקת כי המערער נהג בניידת בחלק מן הנסיעה, אולם זאת לאחר שהנהגים התחלפו

עמוד 12

ביניהם, כלומר הוא החליף שוטר שנהג קודם לכן בניידת.

ב. הזדמנות נוספת בה זוהה המערער על ידי המתלון, אליו התייחס בית המשפט קמא כזיהוי ספונטני, היה ביום האירוע בפני ברוך פודמן. פודמן, שנכחבתחנה כמתנדב, מסר בהודעתו, (שהוגשה כחלק מחקירתו הראשית), כי העצור טען בפניו שהמערער תקף אותו.

בנוסף, המתלון מסר בהודעתו (ת/7) במספר הזדמנויות, כי במהלך חקירתו ביום האירוע, הוא הצביע בפני החוקר, בנוכחות השוטרת קטי טנוס, על המערער, כמי שתקף אותו, בעת שזה נכנס לחדר החקירות. (ש' 13-14, 36-39, 53-55 לת/7). בפועל, הוכח כי טענה זו איננה נכונה. כך עלה מעדותה של קטי טנוס, ומדיסק החקירה. בסתירה מוחלטת לגרסה זו, מסר המתלון בהודעתו מיום 13.5.12 כי הוא הצביע על התוקף בפני אדם שנתן לו מים, ורק סיפר על כך לחוקריו. לא ברור כיצד מתיישבת גרסה זו עם אמירה מפורשת בהודעה קודמת, כי המערער נכנס לחדר החקירות והמתלון הצביע עליו במהלך גביית ההודעה.

43. בית המשפט קמא קבע כי לא התרשם שעדות המתלון היא מגמתית או כי הגזים בתאוריו. בהתחשב בכך שהאירוע הוא דינמי, וכשפודמן מדווח על זיהוי ספונטני, שאינו שנוי במחלוקת, סבר בית המשפט קמא כי אי דיוק בזיהוי האדם שבפניו הצביע המתלון על המערער אינה סוגייה מהותית, שיש בה כדי להשליך על מהימנות או אמינות הזיהוי.

לטעמי אין כך הדבר. המתלון מתאר בהודעתו סיטואציה מפורטת: **"אני הצבעתי לו ואמרתי לו זה היה בזמן שהוא חוקר אותי ודלת חדר החקירה היה פתוח ואותו שוטר שנתן לי את המכות נכנס לחדר"** (שורות 54 ו-55 לת/7), אשר בדיעבד מתברר כי לא התרחשה כלל, ולהתנהלות זו יש בהכרח משמעות באשר להערכת מהימנות גרסתו. מה גם שנתון זה מצטרף ליתר הקשיים עליהם עמדתי לעיל, בכל הנוגע לגרסאות המתלון.

44. המערער זוהה על ידי המתלון גם במהלך עימות שנערך ביניהם ובבית המשפט, אולם לזיהוי זה יש ליתן משקל מופחת, בנסיבות בהן בוצע. נותר לבחון מה משקלו של הזיהוי שנערך בפני העד פודמן. פודמן מסר בהודעתו (ת/10), כי שהה עם המערער במשרדו. לאחר שיצאו משם, בהיותם **בפרוזדור, הצביע עצור שישב שם על המערער ואמר לו: "אתה הרבצת לי". פודמן והמערער הגיבו בצחוק, והמערער העיר: "אני, מתי היה לי זמן"**. העד מסר כי הטענה הייתה הזויה. בעדותו בבית המשפט (עמ' 19 ש' 28-31 לפרוטוקול) הוסיף העד והבהיר כי הזיהוי נעשה לאחר שהמערער הוא שפנה אל המתלון ושאל אותו מה קרה לו בפניו: **"הנאשם שאל את העצור מה קרה לפניו שלו ומי הרביץ לו. העצור אמר לו: 'אתה'."**

בהכרעת הדין קבע בית המשפט קמא כי אמנם פודמן מסר בעדותו כי לפני הזיהוי הספונטני, הוא שהה בחדר החקירות עם המערער, אך כיון שלפי הודעתו במח"ש לא היה עם המערער כל העת, אין הוא יכול להעיד על

מיקומו של המערער בעת התרחשות האירוע ולכן עדותו איננה גורעת מן הזיהוי שנעשה על ידי המתלונן.

45. בית המשפט קמא מנה נסיבות הקשורות לאופן התרחשות האירוע והמחזקות לגישתו, את אמינות הזיהוי ע"י המתלונן. כמו העובדה שאין מחלוקת כי המערער ליווה את המתלונן ממקום המעצר לתחנת המשטרה, המתלונן הורד לקומה התחתונה ע"י שוטרים לצורך חקירה, לגרסת המערער כשהוא ירד לקומה התחתונה למתלונן לא הייתה חבלה בפנים. המערער, גם לגרסתו, היה בקומה התחתונה בעת שהמתלונן הותקף באותה קומה. המערער יצא לשאול את המתלונן שאלה בפרוזדור, כך שידע מהו מיקומו של המתלונן. בנוסף, לפי הדברים שמסר המתלונן בהודעתו ת/6, את המכה בעין הוא קיבל לאחר שיחה עם המערער, בה יכול היה לזהות בוודאות את מי שהכה אותו.

בנימוקיו אלה לא נתן בית המשפט קמא דעתו לקביעתו שלו, כי המתלונן נשאר במשמורתו של ליבוביץ' בקומה העליונה, בעוד לפי גרסת הקטין הוא הורד מיד לחדר החקירות בקומה התחתונה, כך שמי שליווה את הקטין, לא יכול היה באותה עת ללוות את המתלונן לקומה התחתונה, שם, לטענתו, הוא הוכה עם הגיעו לתחתית גרם המדרגות. יתרה מכך, הטעמים המפורטים לעיל, אינם מחזקים במידה משמעותית את הזיהוי של המערער כמי שהיה מעורב בתקיפת המתלונן בקומה התחתונה. דווקא העובדה שהמערער היה אחד מן השוטרים שהביאו את המתלונן ממקום המעצר לתחנת המשטרה, מלמדת כי המתלונן נחשף עוד קודם לכן, למראהו ויתכן כי זיהה אותו בטעות, כאחד השוטרים שהיו מעורבים בהכאתו.

46. הכרעת הדין המשלימה ניתנה לאחר שמר פודמן העיד שוב בפני בית המשפט קמא. בית המשפט קמא התרשם כי העד מתקשה לזכור את מה שקרה ומנסה לסייע למערער בעדותו.

בעדותו סיפר פודמן כי הוא סייע ליצחק סומך בתרגום, בזמן שזה גבה הודעותיהן של המתלוננת סופיה ובתה. בית המשפט קמא מצא סתירות בעדותו בכל הנוגע לשאלה כמה הודעות נגבו מסופיה. כן נקבע כי לראשונה, שנים לאחר האירוע ידע פודמן לנקוב בשמות השוטרים שהיו מחוץ לחדר החקירות, בזמן שהוא והמערער היו בחדר ושמעו המולה בחוץ וכי נתגלו סתירות בכל הנוגע לתיאור שנתן באשר לטיב ההמולה (האם כללה הנפות ידיים וכיוצ"ב).

על כל פנים, לוח הזמנים שתיאר העד פודמן, שבו לא ידע לומר מתי הוצא הקטין והועבר לחוקר אחר, ומי ליווה אותו, שכנע את בית המשפט קמא כי הנתונים היחידים שהעד איננו זוכר, הם אלה הרלוונטיים לשאלות שבמחלוקת, כך שעדותו של פודמן לא הועילה להגנת המערער.

47. בית המשפט קמא ניתח את עדותם של סופיה ושל פודמן, ועל סמך מסקנותיו מעדויות אלה, סבר כי אינן מסייעות למערער או אינן עולות בקנה אחד זו עם זו. לטענת הסנגור, בית המשפט קמא שגה בהבנת עדותה של סופיה, ומכאן גם מסקנותיו השגויות. לאחר שבחנתי את העדויות, אני סבורה כי צודק הסנגור בטענתו.

48. סופיה נחקרה בחדר החקירות על ידי סומך, בסיוע של פודמן בתרגום. היא נכחה בחדר החקירות (באותו חדר או בחדר הצמוד, ראה גם עדותו של סומך), גם כשבתה הקטינה נחקרה. בשלב זה נכנס המערער, יחד עם הקטין, למשרדו (לפי עדותו של פודמן והשרטוט שערך, נ/14, יש כניסה אחת מן הפרוזדור לחדרו של המערער, ומתוכו ישנה דלת לחדרו של סומך. כך שמדובר בשני חדרים צמודים, ביניהם דלת מקשרת). סופיה זיהתה את הקטין כמי ששדד את תיקה. לפי עדותו של סומך, הוא הפסיק את חקירת הקטינה, והפריד מיד בין העדה לבין הקטין, הכניס אותה לחדרו וגבה ממנה הודעה נוספת.

סופיה סיפרה בעדותה כי לאחר שנגבו העדויות יצאה אל מחוץ לחדר החקירות ושם הבחינה בשוטר (אחר), המשגיח על עצור, בו חשדה כי היה מעורב גם באירוע. באותו זמן, כשהמתלונן כבר יושב בקומה למטה, המערער עדין נמצא בחדר החקירות עם הקטין.

יש לומר כי התקיפה לא יכולה הייתה להתרחש לפני שהמערער הכניס את הקטין לחדר החקירות- כך עולה מעדותו של הקטין וגם מעדות המתלונן. כך שהתקיפה יכולה הייתה להתרחש, רק אם המערער יצא מחדר החקירות לאחר שהביא את הקטין והכניסו לשם. אולם אפשרות זו נסתרת מעדותם של פודמן ושל סופיה.

49. בית המשפט קמא סבר, כי סופיה יצאה מחדר החקירות והבחינה במתלונן בין גביית העדויות נ/10 ונ/11 אלא שהדבר איננו עולה כך מעדותה ולא מגרסתו המפורטת והברורה של סומך. סופיה הסבירה כי המתנינה בחוץ מאחר ו-: **"איציק אמר שאצא בחוץ, שהוא צריך לעשות עוד דפים, ואח"כ אני צריכה לקבל דפים שאני אוכל לראות במחשב את המשך ההליכים בתיק"** (עמ' 82 לפרוטוקול). היא הוסיפה כי בכל אותה עת מרגע שהמערער והקטין נכנסו לחדר הצדדי, היא לא ראתה אותם יוצאים.

בחקירתה הנגדית לא חזרה בה העדה מגרסה זו, והיא מחזקת את טענת המערער, כמו גם את תגובתו הספונטנית לטענת המתלונן כי הוא מזהה אותו כמי שהכה אותו, כשיצא מן החדר, כי לא הייתה לו כלל הזדמנות לפגוע במתלונן, שכן כאשר זה הוכה, הוא היה עדין בתוך החדר יחד עם הקטין.

50. סופיה אמנם לא הבחינה שהמתלונן היה חבול, אך אין בכך להעיד כי ראתה אותו לפני שהוכה. ראשית, המתלונן עצמו עמד על כך כי הוא הוכה מיד כשירד לקומה למטה, כשסיים לרדת במדרגות. שנית, העובדה שעינו של המתלונן התנפחה כתוצאה מן החבלה, לא אומרת כי סימני החבלה ניכרו עליו סמוך לאחר הארוע או כי סופיה, חייבת הייתה בהכרח להבחין בהם ממקום עומדה.

51. עדותו של פודמן תומכת ומשתלבת בעדותה של סופיה. בית המשפט קמא זקף לחובתו של פודמן את העובדה שהוא זכר כי מסופיה נגבתה רק עדות אחת והיא לא חזרה אחר כך למסור עדות נוספת וזאת בניגוד לעולה מתוך המסמכים ומעדותה של סופיה. אלא שמסקנה זו נטועה בטעות בהבנת גרסתה של סופיה. היא אכן לא חזרה שוב לתת עדות, אלא ביושבה בתוך חדר החקירות, משזיהתה את הקטין, גבה

ממנה החוקר עדות נוספת. העובדה שפודמן ראה בכך הודעה אחת וטען כי היא לא שבה למסור עדות, מלמדת כי אכן, סופיה לא יצאה מן החדר בין ההודעות, אלא רק לאחר שנגבו ממנה שתי ההודעות.

הדבר גם מתיישב עם עדותו של פודמן, לפיה בזמן שהמערער והקטין נכנסו לחדרו של המערער, הייתה המולה, כשהקטין זוהה על ידי סופיה ולאחר מכן, המערער והקטין ישבו בחדרו של המערער בעוד סופיה וסומך ישבו בחדרו של סומך (וככל הנראה עסקו בגביית ההודעה השנייה).

52. פודמן הוסיף כי לאחר שסופיה ובתה סיימו לתת את הודעותיהן, הייתה מהומה בחוץ והן יצאו. לשמע המהומה יצא פודמן מן החדר, והבחין בהנפות ידיים והמולה, אותה התקשה לתאר, אך טען כי לא ראה שמכים משהו, אך הבין שהיו דחיפות. כלומר המהומה החלה בזמן שהמערער ופודמן וכן סופיה ובתה, היו עדין בחדר החקירות.

" ש. סיימו המתלוננות להעיד. מה קרה

ת. נשארתי שם עם גנאדי. היתה בחוץ המולה של אנשים. האמא והבת יצאו.

ש. מה שמעת

ת. שמעתי המולה בחוץ, יצאתי, ראיתי שוטרים שדוחפים,..."

(עמ' 90 לפרוטוקול).

53. לפי עדותו של פודמן המערער עדין לא יצא מן המשרד, גם בשלב זה. הקטין הועבר לחוקר (לא ברור לאיזה חוקר ועל ידי מי), אך המערער נותר למלא טפסים במשרד. לעמדת בית המשפט קמא, נתונים אלה, אותם התקשה פודמן לזכור הם הרלוונטיים ביותר למחלוקת. איני שותפה לדעה זו. לפי עדותו של פודמן, בזמן שסופיה ובתה סיימו למסור גרסתן ויצאו כבר החלו קולות של המולה בחוץ. מעדותה של סופיה ניתן גם להבין כי היא יצאה כבר אחרי שהמתלונן הוכה.

פודמן נשאל היכן היה המערער בזמן שהתרחשה ההמולה בחוץ והשיב:

"ש. איפה היה גנאדי אותו זמן

ת. מול העצור במשרד.

ש. מה השלב הבא

ת. גנאדי מסיים למלא טפסים עם העצור, אמר לו בוא תחתום לי ואני הייתי שם. אח"כ

העצור נלקח לחוקר.

ש. ע"י מי

ת. לא יודע. לא זוכר באיזה קומה נחקר.

ש. סיפרת שגנאדי יצא החוצה איתך

ת. העצור כבר לא היה איתנו אחרי שחתם על הטופס, היה צריך להעביר אותו

לחקירה, לא זוכר אם העברנו אותו לחוקר או שחוקר ירד ולקח אותו מאיתנו. לא זוכר.

ש. ואז

ת. יצאנו החוצה. גנאדי ראה את העצור השני הבגיר על הרצפה, הוא רכן אליו ושאל אותו מה זה האדום שיש לו על יד העין, והעצור אמר לו "אתה". (עמ' 91 לפרוטוקול).

54. מתוך האמור עולה, כי הקטין נלקח לחוקר אחר, רק לאחר שהסתיימה ההמולה. המערער עוד המשיך למלא טפסים ורק בשלב מאוחר יותר יצא ממשרדו. פודמן גם הוסיף כי המערער לא יצא מן המשרד מרגע שהגיע עם הקטין ועד שיצא יחד איתו. כזכור, הקטין לא ראה את התקיפה ולפי גרסתו בהודעתו, נ/8 אותה אימץ בית המשפט קמא, הוא כלל לא ראה את המתלונן, לאחר שנפרד ממנו בכניסה לתחנה.

בית המשפט קמא הפנה לסתירה כביכול, בין דבריו של פודמן לעדותו של סומך, אשר מסר שהמערער מילא טפסים בחדרו ללא נוכחות העצור בעוד פודמן טען כי הקטין היה בחדר בזמן מילוי הטפסים. סומך הסביר כי הוא סגר את הדלת המקשרת בין חדרו לבין משרדו של המערער מיד לאחר הזיהוי של הקטין על ידי סופיה והעריך כי הקטין לא נשאר שם עם המערער, אך לא ידע לומר זאת בוודאות. יחד עם זאת, המערער עצמו אישר בעדותו, כי לאחר הזיהוי של הקטין על ידי סופיה, הוא יצא יחד איתו מהחדר (לא ברור איזה חדר), והמתין לשוטרים שייקחו אותו. לאחר מכן מילא את הטפסים במשרדו לבדו, במשך כרבע שעה, רק אז נודע לו כי ישנה טענה שהמתלונן הותקף.

55. אם גרסת המשיבה היא כי המתלונן הוכה לאחר שהקטין הועבר לחקירה על ידי חוקר אחר, מן הראוי היה כי יוצגו לקטין שאלות על מנת לברר כמה זמן שהה במחיצת המערער בחדר החקירות, **תוך התייחסות לגרסתו של המערער בעניין זה.** הדבר לא נעשה במסגרת חקירתו נ/7 וגם לא בעת שמיעת העדות בבית המשפט.

56. לעומת גרסאות סותרות של המתלונן והקטין, אשר ניסה ככל יכולתו לסייע בעדותו לעדות המתלונן, המערער מסר גרסה עקבית וברורה. לפי גרסתו, מיד כשהגיע לתחנה עם העצורים, ובהיותו חוקר נוער, הוא הוביל את הקטין למשרד הנוער, שבקומה התחתונה. שם הייתה המתלוננת על חטיפת התיק, סופיה, שזיהתה את הקטין, וסומך גבה הודעתה. המערער, כאמור, העיד, גרסה שאיננה מתיישבת במלואה עם עדותו של פודמן, כי המתין מחוץ למשרד יחד עם הקטין מספר דקות עד שהגיעו שוטרים אחרים, ורק לאחר מכן נכנס למשרד כדי למלא טפסים.

עם זאת, שלל המערער מכל וכל את האפשרות כי פגע במתלונן לאחר שהקטין הועבר לשוטרים אחרים, בעת שנותר לבדו.

57. מניתוח עדויות אלה, הסיק בית המשפט קמא כי בפרק הזמן שבו יצא המערער ממשרדו עם הקטין

ועד ששב למלא דו"חות, הייתה לו הזדמנות לבצע את העבירה. בעניין זה, לא הועילו לעמדתו, העדויות הנוספות, שכן לסופיה, פודמן וסומך לא היה עמו קשר עין מעת שיצא מן המשרד עם הקטין ועד חזרתו אליו ללא הקטין, כדי למלא דו"חות. העדים ראו את המערער, כשהוא ממלא דו"חות, לאחר שחזר למשרדו ללא הקטין. נקבע כי פרק הזמן בו היה מחוץ למשרד לא ידוע, שכן אף אחד מן העדים לא זכר את עצם צאתו מן המשרד, אולם על עזיבת המשרד לפרק זמן מסוים מעיד המערער עצמו.

58. יוצא כי המסקנה כי למערער הייתה אפשרות לבצע את העבירה מבוססת על הגרסה שהוא מסר בעצמו, ממנה הסיק בית המשפט כי הוא יצא ממשרדו. ספק אם ניתן היה להסיק זאת בוודאות מדברי המערער. לפי עדותו, לאחר הזיהוי על ידי סופיה:

"אז אמרתי את זה לאיציק סומך שהיה במשרד שם ומיד יצאתי עם הקטין החוצה כדי שאיציק סומך יגבה מהאישה עדות על הזיהוי הספונטני".

59. ניתן להבין כי המערער יצא ממשרדו של סומך, כדי לאפשר לו לגבות את ההודעה מהמתלוננת. לאו דווקא ממשרדו הצמוד. המערער העיד כי בשלב מסוים העביר את הקטין לשוטרים אחרים, אך לא העיד כי לשם כך יצא מהמשרד. ודאי שאין כל ראייה המלמדת על כך שהמערער עלה בשלב זה לקומה העליונה בכדי להביא את המתלונן ולהורידו לקומה למטה.

בחקירתו הנגדית לא נשאל המערער דבר בהקשר זה וחקירתו התמקדה באפשרות כי שני העצורים הובלו יחדיו לקומה התחתונה, על ידו, אותה שלל מכל וכל, גרסה המתיישבת עם גרסת הקטין.

60. על הגרסה הלקונית שמסר המערער, (בשעה שלא יכול היה לדעת כי השאלה האם יצא מן המשרד כדי למסור את הקטין לחוקר, וכמה זמן שהה מחוץ למשרד הן השאלות הקריטיות), מבלי שנחקר על כך דבר, קשה לבסס מסקנה שלפיה, הייתה לו הזדמנות לפגוע במתלונן, ודאי לא, בהנחה שהדבר ארע לאחר שהובילו לקומה התחתונה, כפי שטען המתלונן.

61. סופו של דבר, ניתוח הראיות מוביל לדעתי למסקנה כי נותר ספק באשר לאשמתו של המערער במיחוס לו ומן הדין היה להורות על זיכוי בשל כך, ולפיכך אמליץ לחברי לקבל את הערעור ולהורות על זיכוי המערער מחמת הספק.

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא [אב"ד]

השופטת יפעת שטרית:

מסכימה.

יפעת שטרית, שופטת

השופט חנא סבאג:

מסכים.

חנא סבאג, שופט

הוחלט, אפוא, פה אחד, לקבל את הערעור ולהורות על זיכוי המערער מן העבירה בה הורשע מחמת הספק.

ניתן והודע היום כ"ג ניסן תשע"ז, 19/04/2017 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת ס. נשיא [אב"ד]	יפעת שטרית, שופטת	חנא סבאג, שופט
------------------------------------	-------------------	----------------

פסק הדין הושמע בהרכב השופטים:

אסתר הלמן, שופטת ס. נשיא [אב"ד]	יפעת שטרית, שופטת	סאבאג דבור, שופט
------------------------------------	-------------------	------------------

הוקלד על ידי חנה טוריק